

ouroboros

08/02/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Op een paar minuten van mijn oude huis in Zwolle ligt, verscholen achter een schutting die overwoekerd is met groen, een oude begraafplaats uit 1824. Een gietijzeren hek, dat krakend en zuchtend in zijn scharnieren hangt, geeft toegang tot een oase van rust in het drukke stadsleven.

Imposante oude beuken en kastanjabomen houden hier de wacht en kijken neer op de bekende en minder bekende Zwollenaren die hier begraven liggen. Sommige stenen zijn omgevallen of door erosie niet meer leesbaar. Op sommige graven hebben nabestaanden lang geleden een boom geplant. De persoon die hier ligt, is opgegaan in de boom. De wortels zijn door het graf gaan kronkelen en de steen is opzij geschoven. De cirkel is rond.

Rond deze tijd zal er vast al winterakoniet te zien zijn. Het eerste teken dat de lente de winter zal overwinnen, dat de dood niet eeuwig kan heersen en plaats moet maken voor nieuw leven.

Ik kom hier altijd graag: even op het bankje zitten onder de bomen, luisteren naar de vogels, kijken naar de verschillende graven. Hoe belangrijker de persoon, hoe groter en mooier het graf. Maar ze zijn nu allemaal gelijk, denk ik.

Er worden hier geen mensen meer begraven. Dat gebeurt nu op de nieuwe begraafplaats net buiten de stad. Maar heel soms wordt er nog iemand bijgezet in een familiegraf.

Vanaf mijn bankje zie ik een oude man druk in de weer bij een grafsteen. Ik loop naar hem toe en we maken een praatje. Gek dat dit zo gemakkelijk is, heel anders dan in de drukke buitenwereld achter het hek. Zijn vrouw is een paar maanden geleden overleden en hij komt even een bezoekje aan haar brengen, het graf schoonmaken, een bloemetje zetten. "Ik mis haar, maar ik zie haar snel weer", lacht hij terwijl hij de schoonmaakspullen achter de grafsteen uit het zicht zet.

Ik zit weer op het bankje en ik vraag me af waarom God zich zo weinig laat zien de laatste tijd. Ik snap het wel, we moeten het zelf doen. We kunnen God toch niet de schuld geven van alle ellende, terwijl we er zelf niets aan doen?

Maar het zou toch wel mooi zijn als hij zich eens wat vaker laat zien. Of gewoon eens heel duidelijk, even twee minuten op alle tv-zenders: "Ja, ik besta! Maak er wat van met elkaar. Als ik terug kom dan wil ik hier geen gezeik meer zien!" En dan weer verder met de alledaagse herhalingen en afkraaktelevisie. Zou wel helpen denk ik.

Ik schrik van de oude man die opeens naast me komt zitten en mijn gedachten opgevangen lijkt te hebben. "Zou dat jou helpen?" vraagt hij me.

"Op televisie is misschien wel wat teveel gevraagd besef ik me. Maar iemand in het wit die ergens verschijnt met een goed verhaal is denk ik wel voldoende."

De man knikt en wandelt het hek uit terwijl hij roept: "Ik zal eens kijken wat ik kan doen . . ."